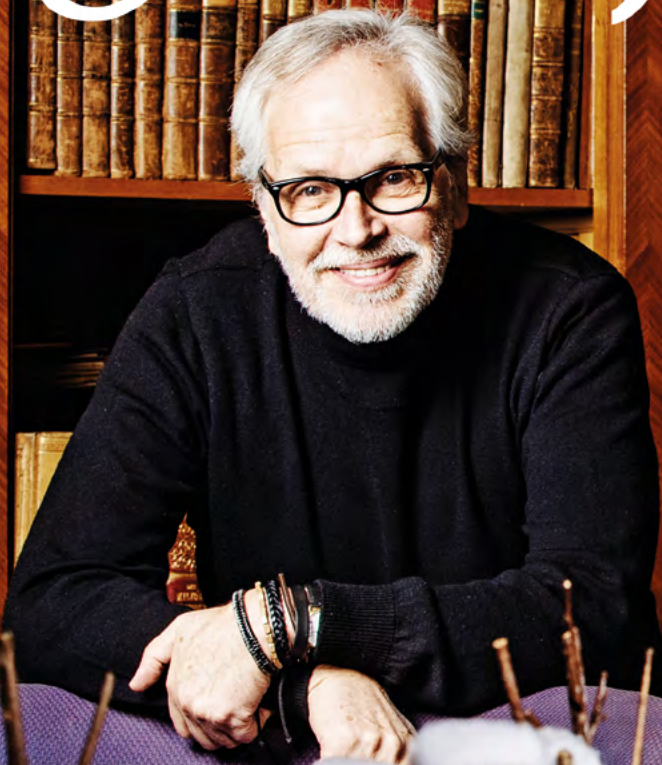


Salonky



Hrabě

František Kinský

FOTBALOVÉ JARO ZAČÍNÁ!

PAN LÍZÁTKO

VÁS ZVE NA NÁSLEDUJÍCÍ 2 ÚTKÁNÍ



15:00
11. 2. 2024



15:00
24. 2. 2024

FCHK.CZ

Editorial

Hradecký rodák s „modrou krví“

HYNEK ŠNAJDAR / redaktor

Téměř ve všech rozhovorech s hrabětem Františkem Kinským se opakují hluboké sondy do historie jeho rodu. Když se připravoval rozhovor s tímto hradeckým rodákem s „modrou krví“, rozhodli jsme se tuto cestu alespoň částečně opustit a představit tuto charismatickou osobnost žijící v Kostelci nad Orlicí, kde byl dokonce dvě volební období starostou, v současném duchu. Hrabě Kinský je totiž velice čínorodý a aktivní člověk, který nejen dokončil rekonstrukci rodového kosteleckého zámku Kinských, ale také podniká na několika frontách. „Modernizujeme zázemí v cihelně i písničku. Před časem jsem svoje aktivity rozšířil ještě o provozování penzionu v atraktivním horském středisku v Dolní Moravě. Třešínkou na dortu jsou pak pro mě kulturní projekty, které pořádám u nás na zámku nebo na nich vystupují jako host,“ řekl v rozhovoru toto a mnoho dalšího hrabě František Kinský, který zdobí i titulní stranu únorového magazínu Salonky. ■



OBSAH

FRANTIŠEK KINSKÝ / str. 6 ▶ 13



LADISLAV KREJČÍ

str. 14 ▶ 16



KAREL ŠUST

str. 22 ▶ 25



LUKÁŠ ENDE

str. 28 ▶ 30



MARTINA ERBOŠOVÁ

str. 32 ▶ 34

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: Malšovická 821/1 Hradec Králové 9, 500 09, www.salonkyhk.cz, Redakce: Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Michal Bogán, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegl, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Nguyen Phuong Thao.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN, VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT

PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová | e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Nový rektor UHK
Jan Kříž

Salonky

HRDEC
HRDEC
HRDEC
HRDEC

Zahraj si!
o PS5

Zapoj se do soutěže „Hradec Králové - moje město“

Vyber si kategorii:



více informací na salonkyhk.cz

VAŘÍME S FARMOU NA STUDÁNCE

Je dietní, je zdravá, je chutná. Zvěřina je navíc od dob minulých dnes k dostání celoročně ve výborné kvalitě, a tak zpestřit si jídelníček jedním z nečistších mas už není žádný problém. Zvěřina nebyla a nikdy nebude obyčejné maso, takže máte-li možnost si ji v kuchyni vyzkoušet, stojí za to si k tomuto prvotřídnímu masu najít cestu. Otevřete si dveře k novým gastronomickým dobrodružstvím. Ukážeme vám, jak si můžete připravit několik specialit ze zvěřiny, kterou na trh dodává Farma Třebešov, jež zpracovává zvěřinu z Orlických hor a okolí.

JELENÍ BURGER À LA SOPONYA



Nejprve si připravte cibulku. Na pánvi nechte zkaramelizovat 4 lžičce cukru krystal, vložte na měsíčky překrájené 2 červené cibule a zalijte červeným vinným octem tak, aby se zkaramelizovaný cukr rozpustil. Odvařte přebytečnou tekutinu, tím se cibulové měsíčky podusí a změknou. Když je šťáva pod cibulí vláčné konzistence, podle chuti osolte a opepřete pepřem z mlýnku a odstavte.

Následně si udělejte domácí majonézu. K tomu, aby získala pikantní chuť, která se ke zvěřině hodí, promíchejte majonézový základ s nasekanými nakládanými okurkami, moučkovým cukrem, citronovou šťávou a bílým pepřem. Pak opečte vnitřní strany obou půlí žemle do křupava, aby si žemle zachovala cennou vypečenou šťávu z masa. Potřete vnitřní stranu spodní žemle majonézou, na ni vložte list ledového salátu a dva tenké plátky rajčat. Mezitím maso rozmražené na pokojovou teplotu vložte na pánev s trochou tuku a na mírném ohni opečte z každé strany 5 minut.

Upečený jelení burger vložte na žemli, navrch přidejte velkou lžiči karamelizované fialové cibule a přiklopte horní půlkou žemle. A máte hotovo! Při servírování burgeru na talíř můžete estetický zážitek zvýraznit tím, že pod žemlí necháte vykukovat trochu rukolového salátu se špetkou čerstvých hráškových klíčků. Dobrou chuť! •

INGREDIENCE

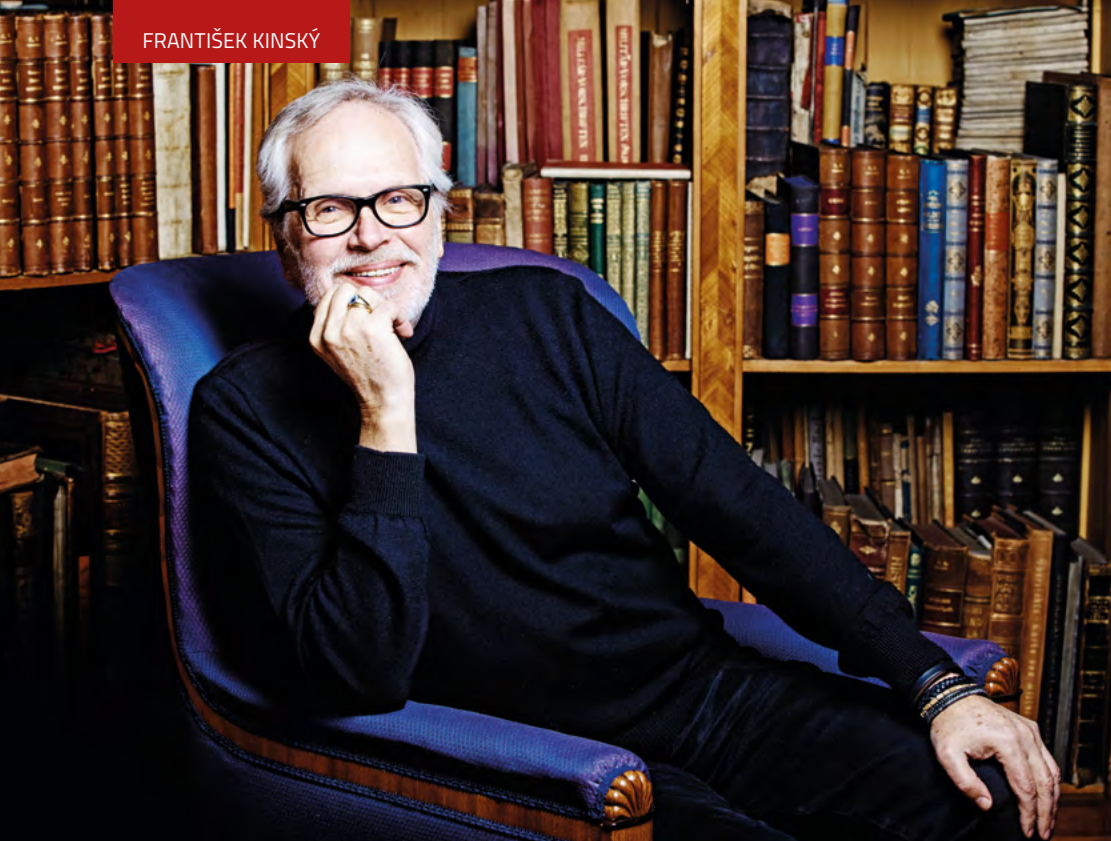
2 ks (250 g) hamburgerové placky z jeleního masa,
zmražené 2 ks žemle,
majonéza,
nakládané okurky,
moučkový cukr,
citrón,
bílý pepř,
olivový olej,
4 lžičce cukru krystal,
2 červené cibule,
červený vinný ocet,
rukola,
hráškové klíčky,
ledový salát,
rajče,
sůl a pepř



www.farmatrebesov.cz / www.hotelstudanka.cz



Podívejte se, jak recept připravili známý mistr kuchař a legenda české gastronomie Jaroslav Sapík a další vyhlášený šéfkuchař Jan Pýcha při své návštěvě v Hotelu Studánka u Rychnova nad Kněžnou.



V radosti z činorodého života nacházím sílu ke zvládnutí úkolů

Je potomkem kostelecké větve šlechtického rodu Kinských z Vchynic a Tetova. O historii jeho rodu s „modrou krví“ už bylo napsáno mnoho. Co ale dělá hradecký rodák hrabě František Kinský (76) dnes? Je to neobyčejně aktivní a činorodý člověk. Kromě toho, že úspěšně dokončil rekonstrukci rodového zámku Kinských v Kostelci nad Orlicí, byl dvě volební období starostou tohoto města. Mimo to podniká na několika frontách. Aby toho nebylo málo, je pořadatelem řady kulturních projektů a provází dokumentárním cyklem *Modrá krev*, v němž lze proniknout do světa českých šlechtických rodů.

☛ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV FRANTIŠKA KINSKÉHO

Pane hrabě, jste rodák z Hradce Králové. Sahal váš rod až do tohoto města, nebo to byla spíše shoda okolností, že jste se tam narodil?

Místo mého narození je zcela dílem náhody. V té době žili moji rodiče na Slovensku a v Kostelci nad Orlicí byli o vánočních svátcích na návštěvě

u rodičů mého otce. A stalo se: přišel jsem na svět v Hradci Králové místo na Slovensku.

Jaký máte vztah ke svému rodišti?

Hradec Králové je opravdu překrásné město. Půvabná je jeho sevřená historická část v okolí Velkého náměstí a na něj navazující skvost urbanistické architektury géniů Kotěry, Gočára a dalších. Ve své době se jednalo o jedinečné a velkoryse naplá-

nované město na soutoku řek Labe a Orlice. Myslím, že označení Salon republiky městu právem náleží.

Vracíte se tam? Která místa jsou pro vás srdeční záležitostí?

Do Hradce Králové jezdím často a velmi rád. Z Kostelce nad Orlicí je to kousek za dobrou kulturou i sportem, oblíbil jsem si městské lesy a královéhradecké naučné cyklostezky. Žijí tu lidé, které mám rád. Myslím, že je Hradec Králové dobrým místem pro život s velmi kvalitní občanskou vybaveností včetně lékařské ve zdejší fakultní nemocnici.

Když uplynuly dva měsíce od vašeho narození, rodině komunistická vláda po únorovém převratu v roce 1948 zabavila majetek včetně kosteleckého zámku. Kde jste poté vyrůstal?

První rok svého života jsem strávil na Slovensku. Poté, co otce zavřeli, museli jsme do 24 hodin opustit Slovensko. Přeš kratičkou zastávku v Kostelci u dědečka, který v tu dobu ještě směl obývat dvě místnosti v zabaveném kosteleckém zámku, jsme se přestěhovali do Prahy a stal se ze mě Pražák.

Co vám z dětství utkvělo v paměti především? Na co z té doby nikdy nezapomenete?

Ulice Starého Města bez aut. Fotbalová utkání na Havelském tržišti, staroměstské uličky a dvorky, tramvaje na Staroměstském náměstí, hřiště u školy na Masném trhu. Nebylo to dětství v lese a na lukách, ale bylo to krásné dětství.

K čemu jste jako kluk směřoval?

Myslím, že jsem neměl žádné konkrétní cíle a sny. Bral jsem život takový, jaký byl, i s omezeními, která jsem musel s ohledem na můj kadrový profil brát na vědomí.

Po středoškolských studiích jste šel na fakultu žurnalistiky, ale nedokončil ji. Proč?

Na žurnalistiku jsem nastoupil až daleko později. Byl jsem v tu dobu zaměstnán v reklamním podniku Merkur a vzdělávat se v oboru reklamy, tehdy správně propagace, se dalo pouze na fakultě žurnalistiky. A proč jsem školu nedokončil? Myslím, že jsem získal pocit, že se ve škole nedozvím více než v reálném životě v praxi.

SALONEK

Hynek Šnajdar

Nepodléhejme panice

Vražedný masakr na filozofické fakultě v Praze, který se odehrál před loňskými Vánoce, je dosud nejtragičtějším případem střelby v České republice a třetí nejhorší podobnou událostí v Evropě za posledních patnáct let. V české společnosti samozřejmě vyvolal atmosféru strachu, obav a nejistoty. Nikdo tady totiž na podobné hrůzy, které se čas od času ve světě dějí, není zvyklý. V této souvislosti se ale zároveň zvedla velká míra solidarity a občanské podpory pozůstalým po zabitých studentech a pedagozích.



Uplynula jen krátká doba a k další tragédii došlo v samotném Hradci Králové. Na hlavním nádraží ve čtvrtku 4. ledna dvaatřicetiletý muž připravil o život čtrnáctiletého chlapce. Tato vražda v královéhradeckém veřejném prostoru také vzbudila nejen mezi obyvateli města, ale i cestujícími využívajícími nádraží velký strach a rovněž pocit naštvanosti, že se takové tragédie dějí. Bohužel zlo je reálnější, než tušíme, a může být kdekoli kolem nás. To si však člověk v běžném životním provozu neuvědomuje a nepřipouští. A je to pochopitelné. Kdyby tomu tak bylo, asi by málokdo opustil pohodlí a bezpečnost svého domova.

Do hlavy ale nikomu nevidíme a je velice složité těmto tragickým událostem předjet, i když nějaká, alespoň částečná, opatření by byla určitě namístě. Stejně jako i jiná města v zemi se také Hradec Králové čas od času potýká s trestnou činností, a to i násilnou. Přestože je toto město víceméně bezpečným prostorem, kde se dobře žije, nelze nikdy dopředu předvídat, jak se vůči veřejnosti zachovají frustrovaní, mnohdy něčím zmanipulovaní, duševní poruchou postižení jedinci či narkomani a jak se zlo v jejich podání projeví. Takové činy, které jsou tragické, se prostě dějí. Ne sice moc často, ale možná je to i tak častěji, než bychom chtěli, tvrdí psychologové.

Tento komentář k nedávným smutným událostem není asi příliš povzbudivý, ale život jde dál svou vlastní cestou a my jsme jeho součástí. Nemůžeme ho žít naplnění strachem a trvalou nejistotou, to určitě pro nás nepřináší nic dobrého. Proto, pokusme se nepodléhat panice, nenechme se podobnými událostmi vykolejit, žijme své životy s radostí a naplno, a to i přes občasné nepřijemné peripetie. ■



Víkend 2024 elegance

Vřele Vás zveme na Víkend Elegance, kde se vám otevírá možnost obdivovat výběr nádherných a vzácných automobilů z různých ér.

Nechejte se pohltit vizuálním půvabem módy a potěšte své chuťové buňky nezapomenutelným gastronomickým zážitkem.

Přijďte zažít den plný elegance a vkusu.

13. září proběhne rallye přihlášených vozů

14. září v Jirákových sadech den pro veřejnost

Hradec Králové



www.vikendelegance.cz

V době komunistického režimu hodně lidí s „modrou krví“ odešlo do exilu. Vy jste nikdy o emigraci neuvažoval? Proč jste tady zůstal?

Víte, když o tom s odstupem času uvažuji, myslím, že se mi nikdy opravdu nechtělo. Žil jsem tady, měl tu přátele, oženil se, narodily se mi tu děti a hlavně jsem nechtěl odchodem dělat komplikace svým rodičům.

Komunisté udělali z kosteleckého zámku výzkumný ústav pro chov prasat. Byl to podle vás záměr, aby ponížili váš rod?

O tom jsem jednoznačně přesvědčen, že to byl zlý úmysl. Dokonce vím čí. Tehdejší předseda národního výboru si vytyčil jako jeden z cílů svého snažení vymazat z Kostelce jakoukoliv památku na rodinu Kinských.

V roce 2003 vám váš otec Josef Kinský svěřil správu rodového majetku, když předtím zahájil rekonstrukci zámku. Co vám v tu chvíli šlo hlavou? Nepovažoval jste to spíše za břemeno?

Břemeno to nebylo. S otcem jsem na rekonstrukčních plánech spolupracoval. Věděl jsem, co mě čeká, a byl to závazek. Uvědomoval jsem si velkou odpovědnost k úkolu naplnit otcovy představy. Chtěl jsem úspěšně dokončit to, co otec začal,

a vrátit lesk a slávu domu, který byl v době, kdy ho otec převzal, ruinou.

Když pomínu zámek, co rodový majetek všechno zahrnoval?

Lesní hospodářství, zemědělskou půdu, která je pronajata, a později těžbu písku a podíl v cihelně, která nese rodinné jméno.

Byl jste také kosteleckým starostou. Proč jste se vydal na cestu lokální politiky?

Nevstupoval jsem do komunální politiky s cílem stát se starostou. Řekl jsem si, že pomohu, pokud bude zájem. Skončilo to nominací a následným zvolením starostou. A byl jsem jím dvě volební období.

Jak byste hodnotil vaše osmileté starostování? Co se vám za tu dobu povedlo a co zůstalo pouze v rovině plánů?

K tomu, abyste mohl částečně realizovat své představy, je osmileté období minimem, pokud chcete, aby za vámi byl vidět kus práce. Opravili jsme mnoho ulic, řadu oprav naplánovali, modernizovali jsme stadion, postavili nájemní dům, připravili jsme řadu dalších projektů včetně opravy budovy Sdruženého klubu Rabštejn. Vždy ale



schrávají svou roli omezené prostředky a vymezený horizont času.

A jak vás vnímali obyvatelé města?

Na to by bylo lepší zeptat se přímo jich. Předpokládám, že docela pozitivně. I když si uvědomuji, že je vyloučené vyhovět všem představám o ideálním starostovi, který vše zařídí. Navíc člověk ani jako starosta nerozhoduje o všem sám. Jste odpovědný zastupitelům, ti mohou mít jiné představy a přehlasují vás.

O vašem rodu už bylo napsáno i řečeno hodně. Nemá asi smysl to stále opakovat a raději bych zůstal v současnosti. Slyšel jsem, že máte poměrně rozsáhlé podnikatelské aktivity. Mohl byste je přiblížit? Podnikání na několika frontách musí být náročné. Jak to zvládáte?

Myslím, že i díky skvělým spolupracovníkům to zvládám. Baví mě to. V radosti z čínorodého života nacházím sílu ke zvládnutí úkolů, které jsem si vytyčil. Pokračuji ve zvelebování rodového sídla a budov, které k němu náležejí, modernizujeme zá-

zemí v cihelně i písničku. Před časem jsem svoje aktivity rozšířil ještě o provozování penzionu v atraktivním horském středisku v Dolní Moravě. Třešinkou na dortu jsou pak pro mě kulturní projekty, které pořádám u nás na zámku nebo na nich vystupuji jako host.

Jednou jste prý řekl, že jste se ekonomicky několikrát zavraždil, ale přežil jste to. O co konkrétně šlo?

To byla nejspíše citace mého otce, když si v osmdesáti letech půjčil prostředky, pustil se do podnikání a následných oprav zchátralého zámku. Občas jsem si ji v situacích, které následovaly, vypůjčil. Ale nakonec jsme vždy vše zvládli.

Máte dceru Barboru a syna Kristiana. Jsou nějak zapojeni do vašeho podnikání? Čím se zabývají?

Dcera Barbora žije v Praze, má svůj život a práci tam. V Kostelci vystupuje spíše v pozici pozorovatele, někdy kritika, který pochválí, když se daří. Syn Kristian se úspěšně stará o provoz Toniovy zámecké kavárny. Společně mimo jiné konzultujeme nekončící plány oprav svěřeného majetku.

Projekt za
1 korunu!



Hledáte ekologický způsob, jak ohřívat vaši užitkovou vodu a ušetřit na energiích?

Máme pro vás skvělou zprávu!

Představujeme solární elektrárnu na ohřev užitkové vody, řešení, které vám přinášíme z dotačního titulu Nová zelená úsporám light.

Nová zelená úsporám light - Šance nově nejen pro důchodce a příjemce státního příspěvku na bydlení, ale i pro rodiny pobírající příspěvek na dítě.

A co je na tom nejlepší?

Pro tyto vybrané skupiny je tento projekt dostupný **za pouhou 1 korunu!**

S Vaší novou solární elektrárnou ušetříte na účtech za energie a zároveň přispějete k ochraně životního prostředí.

Nenechte si tuto jedinečnou příležitost ujít!

Kontaktujte nás dnes a začněte s ohřevem vody zeleně a levně.



DRUŽSTVO ENERGIE
ENERGETICKÁ KOMUNITA

volejte na
736 131 783

INZERCE



Orlice park

U nás najdete:



SPORTOVNÍ POTŘEBY



LÉKÁRNA



ZVERIMEX



HODINKY



OPTIKA



DĚTSKÉ HŘIŠTĚ



DOMÁCÍ POTŘEBY



KVĚTINÁŘSTVÍ



DROGERIE



VINOTÉKA



DÁRKY



DOBŘÉ JÍDLA

TADY VARY 2023/24

FRANTIŠEK KINSKÝ



DÁVÁME VÁM PROSTOR PRO FILM

Říjen							Listopad							Prosinec						
po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne
						1	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	
2	3	4	5	6	7	8	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
9	10	11	12	13	14	15	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31		
16	17	18	19	20	21	22	27	28	29	30										
23	24	25	26	27	28	29														
30	31																			

Leden							Únor							Březen						
po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne
1	2	3	4	5	6	7	12	13	14	15	16	17	11	12	13	14	15	16	17	
8	9	10	11	12	13	14	19	20	21	22	23	24	18	19	20	21	22	23	24	
15	16	17	18	19	20	21	26	27	28	29			25	26	27	28	29	30	31	
22	23	24	25	26	27	28														
29	30	31																		

Duben							Květen							Červen						
po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne
1	2	3	4	5	6	7	6	7	8	9	10	11	3	4	5	6	7	8	9	
8	9	10	11	12	13	14	13	14	15	16	17	18	10	11	12	13	14	15	16	
15	16	17	18	19	20	21	20	21	22	23	24	25	17	18	19	20	21	22	23	
22	23	24	25	26	27	28	27	28	29	30	31		24	25	26	27	28	29	30	
29	30																			

PŘEDPLATNÉ NA 10 FESTIVALOVÝCH VEČERŮ VE VAŠEM KINĚ

www.tadyvary.cz

Hlavní partner: **J&T BANKA**
 SKUPINA ČEZ
 Pořádají česká kina a: **KVIFF EVENTS**
 Hlavní mediální partner: **Česká televize**
Radiožurnál Český rozhlas
PRÁVO Novinky.cz
 Mediální partner: **ORF** **TOTAL.FILM** **BigBoard** **marianne**
 Partneri spotu: **boogiefilms...** **PFX** **BARBERA**

Žijete v rodovém zámku? K čemu v současné době slouží, co tam pořádáte a na co se mohou návštěvníci těšit?

V zámku nežiji. Bydlím v bytě v hospodářské budově naproti zámku. V prvním patře zámku je stálá expozice životního stylu první poloviny devatenáctého století a ve druhém nadzemním podlaží provozují výstavy v Galerii Kinský. Zámeckou expozici neustále drobně obměňujeme a doplňujeme sbírkový fondus. Pro letošek chystáme i velkou výstavu k životnímu jubileu malíře, kreslíře, grafika a humoristy Pavla Matušky, na kterou se nesmírně těším a srdečně zvu.

Na chvíli bych se rád zastavil u televizního seriálu Modrá krev, v němž jste byl průvodcem. Proč seriál vznikl a co bylo jeho smyslem?

O seriálu bylo mnoho řečeno a napsáno. Ve zkratce by se dalo říci, že pořad vznikl proto, abychom prezentovali, že majitelé zámků a hradů nejsou ničím jiným než odpovědnými správci rodinného údělu. Chtěli jsme ukázat, jak vzkvétají památky v rukou svých majitelů. Kolik sídel a překrásných parků se otevřelo veřejnosti, co všechno se od dob restituce podařilo. Snahou bylo možná i trochu napravit pohled lidí v této zemi na aristokracii a její historii i současnost.

Spolupracujete také s velmi talentovaným hradeckým klavíristou Matyášem Novákem. Za jakých okolností jste se potkali, co spolupráce zahrnuje a čím je pro vás důležitá?

Potkali jsme se na koncertě v kosteleckém zámku. Ihned mě zaujal svým neskutečným talentem. Začali jsme spolupracovat, Jana Dioszegi vymyslela a napsala pořady, které jsme v době covidového

lockdownu, kdy veškerá živá kultura utichla, vysílali ze Zrcadlového sálu našeho zámku. Pořady měly nebyvalý úspěch. Po otevření živé kultury jsme vánoční a velikonoční díly uvedli živě v Zrcadlovém sále. Loni v prosinci jsme s vánočním programem dokonce vyrazili na první společné turné do Písku, Brna, Pardubic, Prahy a Olomouce. Turné navštívilo dva tisíce posluchačů.

Co má František Kinský v plánu? Kam ještě bude směřovat?

Od určitého věku žiju přítomným okamžikem. Aktuálně bych docela rád zajel na pár dní odpočívát do Apartmánů U Aloise, do mého penzionu v klidné malebné části obce Dolní Morava u kostela. A pak uvidíme, co bude dál.

Myslím, že by vaši předci byli spokojeni s tím, jak jste navázal na jejich odkaz a jak spravujete rodový majetek. Skromnost stranou, myslíte si to také?

Těžká odpověď, ale věřím, že by byli spokojeni a že tam nahoře snad spokojeni jsou. I když si nedovedu představit, že by můj dědeček byl nadšen z toho, že domem, kde bydlí, procházejí ve skupinách cizí lidé. Ale určitě by pochopil, že se doba změnila a na zámku se žít nedá. Jen je třeba ho udržovat a zachovat a zvelebovat vše krásné.

Chtěl byste něco čtenářům hradeckého magazínu Salonky popřát do nového roku 2024?

Přeji všem krásný nový rok, hodně zdraví a štěstí a také hodně síly k zvládnutí úkolů, které si v novoročních předsevzetích vytyčili. A důležité je neztrácet naději, když se něco nezdaří hned. Buďme na sebe hodní, zdvořilí, ohleduplní a věřme, že bude lépe. ■



Jsem extrovert, rád vtipkuji, říká křídelník Votroků

V letním přestupovém období přišla do Hradce dvě zvučná jména. Václava Pilaře, odchovance a ikonu Hradce, doplnil šikovný krajní záložník se zkušenostmi z Itálie Ladislav Krejčí. Bývalý reprezentant se v exkluzivním rozhovoru pro Salonky rozmluvil například o tom, proč v létě přijal nabídku Votroků. Jaká je jeho role v kabině? Jaké jsou ambice týmu do jarní části sezóny a jak se mu ve městě pod Bílou věží líbí? Na tyto i mnoho dalších otázek odpovídá odchovanec pražské Sparty Ladislav Krejčí.

📷 MATĚJ HOLAŇ, FOTO: FCHK.CZ

Před touto sezónou jste měl více možností, kde pokračovat. Proč jste si vybral Hradec?

Ano, možností jsem skutečně měl více. Z Hradce byl velký zájem z klubu, cítil jsem ho nejen od trenéra, ale i od vedení. Velkým lákadlem byl nový stadion, bylo jasné, že budou chodit lidi a že bude radost na něm hrát. To vše rozhodlo, že jsem přijal nabídku z Hradce.

S jakými ambicemi jste do Hradce přišel?

Ve Spartě jsem poslední rok nemohl hrát zápasy, pouze jsem trénoval. Šel jsem sem především dokázat sám sobě, že můžu být stále platný na hřišti.

Šlo mi především o to, abych to dokázal sám sobě. Samozřejmě jsem tu i proto, abych pomohl Hradci a abych byl platný pro tým.

Cítil jste v kabině napětí, zda bude stadion připravený na úvodní zápas proti Budějovicím?

Věřil jsem, že se to stihne. Nějaký ten humbuk jsme vnímali, ale měli jsme jasné signály, že se to zvládne. Já sám teď stavím barák, takže vím, jak je to s kolaudací složitě. Myslím, že i výsledek prvního zápasu byl skvělý a fanoušci si to užili. Já osobně jsem si to užil moc, ten zápas budu radit mezi nejoblíbenější v kariéře, protože jsme vyhráli, a ještě k tomu jsem dal gól. Klub udělal vše pro to, aby se to zvládlo, a nakonec se to i skvěle povedlo.

Od té doby se Votrokům příliš nedařilo, získali jste jen tři body z pěti utkání a odskákal to trenér Weber. Jaká byla v té době nálada v kabině?

Odvolání trenéra byl nepříjemný okamžik. Není to nikdy chyba jen jednoho člověka, věděli jsme, že velká část viny jde i za námi, za hráči. Bylo nám to líto, ale myslím, že jsme se poté dokázali semknout a posbírat v následujících zápasech nějaké body. Nepropadli jsme panice, věděli jsme, že je sezóna ještě dlouhá a nic není ztracené.

Petr Kodeš nám prozradil, že patříte mezi lídry kabiny. Kdy jste se ujal iniciativy?

Nepřijde mi, že jsem se toho ujal. Spíše tedy doufám, že to nějak vyplynulo z toho, co se snažím na hřišti nebo v kabině dělat. Když je potřeba, umím zvýšit hlas nebo podat pomocnou ruku. Vždy se mi líbilo, jak to dělali starší hráči, se kterými jsem hrál. Pro mě byl vzorem Marek Matějovský, snažím se to dělat tak, jak jsem to od něj odkoukal.

Chodí si za vámi mladší spoluhráči pro rady?

Není to vyoženo tak, že by si chodili pro rady, ale

spíš jim já řeknu, jak jsem to vnímal, když jsem byl v podobné situaci jako oni. Například před úvodním zápasem na novém stadionu jsem se snažil s kluky mluvit, aby z toho velkého okamžiku pak nebyli nervózní. Spíš to vždy vyplyne z nějaké situace a já se tu snažím pro kluky být. Jde i o to vzít to v nějaké důležité chvíli na sebe, a díky tomu aby ostatní kluci věděli, že se můžou o někoho zkušeného na hřišti opřít.

Jaký vliv má v kabině Václav Pilař?

Vendův vliv vnímám hlavně na hřišti. V kabině není tak hlasitý jako třeba já. Jsem extrovert, rád vyprávím, mluvím nebo vtipkuji. On je obrovsky cítit na hřišti, vyzářuje z něj jakási energie. Je to těžké popsat, ale myslím, že si toho všimají všichni, jak je pro nás důležitý. Každý v týmu má svou roli, ta Vendova je strhnout ostatní svým elánem na hřišti.

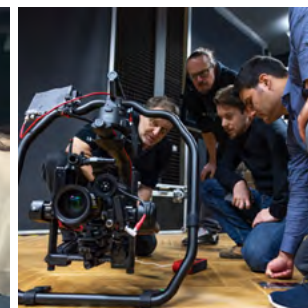
Po odchodu Jozefa Webera jste se opět setkal s Václavem Kotalem, který vás vedl ve Spartě. Jaký máte s trenérem vztah?

INZERCE

centrum
uměleckých
aktivit

Královéhradecký kraj

Dáme impuls vaší tvorbě!
Pečujeme o rozvoj neprofesionálních tvůrců,
pro které pořádáme přehlídky,
výstavy a kurzy, v Hradci Králové.
Jsme jedinečnou organizací, která podporuje
kreativní lidi více než 30 let.



Centrum uměleckých aktivit,
příspěvková organizace

Tomkova 139/22
500 03 Hradec Králové

info@cuaahk.cz
603 800 249
www.cuaahk.cz
ig. @cua_hradec
fb. centrumumeleckychaktivit



Ve Spartě jsme spolu byli přibližně sezónu. Máme spolu standardní vztah, přeci jen tak dlouho jsem pod ním nehrál, abych mohl říct, že k sobě máme opravdu blízko. Ale je určitě výhodou, že už jsme se znali, on ví, co očekávat ode mě, a já vím, co očekávat od něj.

V tabulce jste po podzimní části na 12. místě. Kde byste chtěli být na konci sezóny?

Ideální by bylo skončit mezi osmým až desátým místem, abychom si mohli zahrát prostřední skupinu. Věřím, že na to máme. Teď nám to trochu uskočilo, ale není to nějak závažně daleko, takže furt věřím v to, že se tam dostaneme. Můžeme se spolehnout na domácí podporu, atmosféra je tu výborná a mně osobně se tu hraje opravdu skvěle.



Podzim jste zakončili vysokou porážkou ve Zlíně. Co se dělo v kabině po prvním poločase, kdy jste inkasovali čtyři branky?

To byl opravdu nešťastný zápas, padlo jim tam opravdu všechno, do čeho koplí. My jsme naopak nedali několik tutevek, byl to prostě zápas blbec.

O poločase jsme si k tomu řekli svoje. Vzali jsme druhou půli jako nový zápas a v hlavách jsme byli nastavení, že se můžeme pokusit o nějak menší zážrak, což se nakonec nepovedlo. Myslím, že druhý poločas byl z naší strany lepší než ten první, bohužel už se ale s tím zápasem nedalo nic dělat. Doufám, že jsme si všechnu smůlu vybrali v tom zápase a že se už do konce sezóny nic podobného nestane.

Máte za sebou přípravný turnaj na Maltě, ze kterého jste odjeli neporaženi. Převládá v týmu pozitivní nálada?

Celé soustředění bylo skvělé. Nádherné tréninkové plochy, dobře připravená hřiště a skvělé počasí. Celkově to bylo skvěle zorganizované. Hráli jsme tam tři dobré zápasy s kvalitními soupeři. Jsem rád, že jsme neprohráli a že se nám podařilo poslední zápas vyhrát.

Čeká vás ještě soustředění v Turecku, jak se na něj těšíte?

Mám rád teplo a přírodní trávu, takže se opravdu těším. Trochu nepříjemné je, že jsme bez rodin. Především pro nás, kteří máme děti, tak nám po nějakém čase už chybí. Co se týče tréninkového procesu, je to skvělé vyjet za dobrými podmínkami a připravit se na zbytek sezóny v teple.

Zeptám se na váš život v Hradci. Jak se vám tu líbí?

Hradec mě mile překvapil, jezdím sem opravdu rád. Mám to tak, že si tady odfouknu od toho pražského stresu, jsou tam všude zácpy a člověk furt někam spěchá. Pro mě je to tu takový balzám na duši, všude je to tu kousíček. Není problém se s kluky domluvit a jet na oběd nebo na kávičku. Život v Hradci se mi moc líbí.

Máte nějaké oblíbené místo ve městě?

Já tu vymetám kavárničky, často chodím na snídani do Eggsit Cafe. Na obědy mám rád pastu Cook & Look a ve večerních hodinách si rád zajdu se spoluhráči posedět do Fjaky.

Co byste rád na závěr vzkázal fanouškům Hradce?

Vzkázal bych jim, aby nás i nadále chodili podporovat při zápasech. Když je atmosféra bouřlivá, opravdu nám to pomáhá. Jsme rádi, když tu fanoušci jsou, a stejně tak je skvělé, když nás jedou podpořit na venkovní zápasy. Moc si jejich podpory vážíme, nebereme to jako samozřejmost a velmi jim za jejich přízeň děkujeme. ■



OlfinCar SsangYong, nový showroom v Hradci Králové

OlfinCar otevřel v Hradci Králové nový showroom SsangYong. Moderní prostředí a rozmanitá nabídka SUV modelů této jihokorejské značky vám umožní objevit inovace a kvalitu vozidel s optimálním poměrem ceny a hodnoty. Prostor, původně patřící OlfinCar Toyota, prošel kompletní rekonstrukcí a slibuje jedinečnou atmosféru a nejvyšší standardy značky SsangYong. Z široké nabídky modelů si navíc vybere opravdu každý. OlfinCar pro vozy SsangYong poskytuje také odborný servis zahrnující kompletní údržbu a opravy. Nový showroom v Hradci Králové představuje unikátní možnost objevit svět SUV specialisty z Jižní Koreje.

OlfinCar, přední prodejce vozů v České republice, představuje nový showroom SsangYong v Hradci Králové. S touto jihokorejskou značkou, známou pro kvalitní a inovativní SUV s atraktivním poměrem ceny a hodnoty vozů, nabízí již sedmou prestižní značku ve svém portfoliu. V listopadu loňského roku byl slavnostně otevřen nový showroom OlfinCar SsangYong v Hradci Králové, který nabízí širokou škálu modelů pro různé potřeby a preference zákazníků.

Nový showroom OlfinCar SsangYong se nachází na adrese Brněnská 1228/6, v prostorách původní hradecké pobočky OlfinCar Toyota. Prostor byl kompletně zrekonstruován a upraven tak, aby splňoval nejvyšší standardy značky SsangYong. Zákazníci se tak mohou těšit na moderní a příjemné prostředí, kde si prohlédnou a vyzkouší všechny dostupné modely vozů SsangYong.

Značka se pyšní dlouhou a bohatou historií, která sahá až do roku 1954. Od té doby se SsangYong stal jedním z předních výrobců vozů z Jižní Ko-

reje. SsangYong nabízí modely pro každého, od menších SUV pro širokou veřejnost přes pracovní vozy jako pick-up Musso Grand až po luxusní a elegantní Rexton. Všechny modely jsou vybaveny nejmodernějšími technologiemi, které zvyšují bezpečnost a komfort jízdy.

OlfinCar vozy SsangYong nejen prodává, ale také servisuje. Zákazníci se mohou spolehnout na odbornou péči a poradenství zkušených profesionálů, kteří se o jejich vůz postarají s maximální péčí a precizností. Servis nabízí kompletní servisní úkony, opravy, diagnostiku, pneuservis, karosářské práce, originální náhradní díly a příslušenství.

Pokud hledáte nový vůz, který vám nabídne kvalitu a spolehlivost, neváhejte a navštivte nový showroom OlfinCar SsangYong v Hradci Králové. Vybrat si můžete z široké nabídky vozů, které vás nadchnou svým designem, výkonem a komfortem. Přijďte objevit svět SUV specialisty z Jižní Koreje a zažít jedinečnou atmosféru nového showroomu OlfinCar SsangYong. ■



Multimediální nadstavba expozice Cesty města

Na sklonku roku 2021 zpřístupnilo Muzeum východních Čech (MVČ) v Hradci Králové novou expozici zvanou Cesty města, která návštěvníky provází dějinami města od jeho počátků do poloviny 20. století. Tematicky je expozice rozdělena na tři části a zaujímá dvě patra výstavní budovy na Eliščině nábřeží.

☰ ZDEŇKA KULHAVÁ,
MVČ FOTO: ZDEŇKA KULHAVÁ, MIROSLAV BENEŠ

Vizuál expozice je dílem Radka Polívky, architekta MVČ, který v součinnosti s autory pojal každý tematický celek zcela originálním a neotřelým způsobem. Stěžejní pro muzejní expozici jsou samozřejmě unikátní sbírkové předměty, na nichž



autoři dokládají klíčové události historického vývoje Hradce Králové, přičemž opomenuto není ani období pravěku, kdy pomocí archeologických nálezů dokumentují vývoj osídlení na královéhradeckém návrší a v jeho okolí již od období paleolitu. Atraktivnost expozici dodávají dnes návštěvníky velmi oblíbené a vyhledávané multimediální prvky, na něž se zaměříme.

K městu českých královen

První část pojednávající o nejstarších dějinách města až po období renesance nese název K městu českých královen a jejím autorem je archeolog Radek Bláha. Z hlediska multimediální nadstavby zde dominuje trojrozměrný model města vyrobený roku 2006, který zachycuje město před husitskými válkami na počátku 15. století. V sousedství modelu u části torzální architektury může návštěvník využít dotykové obrazovky věnované tématu dnes již zaniklého dominikánského kláštera, který stával nedaleko dnešního MVČ.

Jak takový klášter ve své době s největší pravděpodobností vypadal, rozklíčovал tým odborníků složený z archeologů i stavebních historiků a expertů v oblasti výpočetní techniky, kteří výsledek svého bádání návštěvníkovi zprostředkovali formou 3D virtuálního modelu – videorekonstrukce stavby části klášterního kostela. Autoři vycházeli z dochovaných fragmentů stavebních prvků, jejich velikosti a způsobu opracování. Na základě toho bylo totiž

možné odvodit, jak byly zasazeny ve zdivu a jak tedy celková konstrukce vypadala.

Kromě výpovědi samotných stavebních prvků dále naši odborníci vyšli z rekonstrukcí dochovaných staveb ze stejného historického období, dobové literatury a pramenů. Vedle projekce je součástí nabídky tohoto interaktivního prvku hra vybízející návštěvníky k zamyšlení, kam mohly být zasazeny v prostorách kostela nabízené fragmenty architektonických prvků.

Dalším velice atraktivním interaktivním multimediálním prvkem v této části expozice je digitální písařský pult, jehož účelem je zejména zábava a relaxace. Návštěvníci si zde mohou pomocí digitálního pera vyzkoušet čtení středověké listiny, stát se písařem nebo si zaslat na vlastní e-mailovou adresu digitální formu historického dokumentu. Cílem autorů bylo přiblížit návštěvníkům činnost kanceláře purkmistra města a dopřát jim to zábavnou a objevnou cestou.

K pevnosti

Svou specifickou formou prezentace má i tematická část autorů Stanislava Hrbatého a Josefa Šrámka K pevnosti. Půdorys této části expozice totiž připomíná období, kdy byl Hradec Králové transformující se středověkou a později novověkou pevností, čímž se stal jedním ze čtyř klíčových pevnostních měst v českých zemích – Hradec Králové, Terezín, Josefov, Olomouc. Sledovaným obdobím je tedy



úsek takřka čtyř staletí od třicetileté války let 1618 až 1648 po konec 19. století.

Dominantním multimediálním prvkem je zde historický model pevnostního města Hradce Králové, který v letech 1908 až 1916 sestavoval muzejní laborant a kustod František Žaloudek. Onu multimediální nadstavbu představují tři dotykové obrazovky, jejichž prostřednictvím si návštěvník může na modelu světelně zvýraznit konkrétní pevnostní objekt, prohlédnout historické i soudobé fotografie místa a prostudovat informace, které se k dané lokalitě váží.

Součástí tohoto multimediálního prvku je projekční plocha, na níž se střídají historické plány města seznamující návštěvníky s jeho proměnou v 19. století. Společně s velkoplošnými ilustracemi – výjevy zachycujícími prusko-rakouskou válku roku 1866, které jsou promítány na pozadí modelu, tvoří unikátní multimediální celek této expoziční části. ■

▼ INZERCE

jsme FITNESS FOOD MENU

„Již 11 let připravujeme moderní a komplexní způsob zdravého stravování.“



SESTAVTE SI SVÉ
MENU NA MÍRU

WWW.JSMEFFMENU.CZ

Pohyb by měl být nedílnou součástí našeho života

Uprostřed příprav akce pro rodiny s dětmi, kterou plánuje Vojenská zdravotní pojišťovna na sobotu 24. 2. v lyžařském areálu v Horní Malé Úpě, jsme vytáhli na krátké povídání jejího regionálního ředitele Martina Sýkoru.

Jak napovídá nadpis, prevenci jako pojišťovna podporujete. Co si pod tím mám představit?

Prevenci vnímáme jako důležitý faktor, který ovlivňuje stav člověka a samozřejmě i finanční náklady, které vznikají při následných zdravotních problémech. A naše data nám říkají, že lidé, kteří se o sebe starají, absolvují pravidelné kontroly a screeningové programy, odhalí případný problém velmi často v rané fázi, kdy je léčba nejúčinnější a ekonomicky efektivní. Proto jsme spustili program Zdravý pojištěnec, která má za cíl odměňovat klienty, kteří se právě takto chovají.

A jak s tím souvisí vaše připravovaná akce?

Zdravý pojištěnec je nejen ten, který dochází na pravidelné prohlídky, ale i ten, který má zdravý životní styl. Pohybové aktivity vnímáme jako skvě-

lou prevenci, v dostatečné míře by měly být součástí života každého z nás. Proto chceme přitáhnout rodiny s dětmi na akci, kde si zalyžují, zažijí zábavu a třeba i něco vyhrají.

Čtenáře bude určitě zajímat, co.

Kromě cen, které máme připraveny pro děti do soutěží, to jsou třeba skipasy zdarma nebo ceny od našich dalších partnerů. Vše se návštěvníci dozvědí u našeho stánku. Můžu slíbit, že se rozhodně nebudou nudit, stačí, když dorazí.

Pro svoji akci jste si vybrali poslední únorovou sobotu a ne úplně velký areál na „Pomezkách“. Proč ne třeba nedalekou Pec pod Sněžkou?

Chtěli jsme místo, které má svoje „kouzlo“ a není obrovské. Areál SKIMU na Pomezkách nabízí aktivity rodinám s dětmi, je tam dobrá dostupnost i parkování. Své si tam najdou jak dobří lyžaři, tak i začátečníci. Zároveň jsme velmi rychle našli společnou řeč se zástupci areálu i penzionem Hradečanka, který nám poskytl zázemí a ceny do soutěže. Termín jsme zvolili záměrně, končí jarní prázdniny všem Hradečákům. Věřím, že si užijí konec prázdnin s námi.

Otázka na závěr: Vojenská zdravotní pojišťovna je na trhu již dlouho, liší se v něčem od ostatních?

Letos začínáme čtvrtou dekádu, takže zkušenosti máme dost a dost. Jsme pojišťovna se stabilním kmenem pojištěnců, nepatříme k těm největším, a proto si zakládáme na kvalitním servisu, který nabízíme našim klientům. Komunikaci s klientem vnímáme jako klíčovou a že jsme v ní úspěšní, dokládá ocenění v každoroční anketě Zdravotní pojišťovna roku. Loni jsme zvítězili v nejdůležitější kategorii „Pojištěnec“ a získali stříbro v kategorii „Online komunikace“. Pokud bych chtěl vypíchnout náš východočeský region, věřím, že se lišíme především osobním přístupem. Snažím se být hodně v terénu, komunikuji s velkými i středními zaměstnavateli, snažíme se nabízet různé formy spolupráce, chceme být lidem blíž, být vidět. Třeba jako tady při akci v Horní Malé Úpě. ■

Den na lyžích s Vojenskou zdravotní pojišťovnou

součástí akce budou dětské soutěže o ceny.

24. 2. 2024
8:30 – 15:00
v areálu SKIMU
Malá Úpa

Získejte voucher na skipas a ušetřete za rodinu až **3 000,- Kč**.

Více informací se dozvíte u stánku Vojenské zdravotní pojišťovny.

Partneři akce:

 **SKIAREÁL MALÁ ÚPA**

 **CHAT A HRADEČANKA**

Mediální partneři:

 **Salonky** **HITRÁDIO ČERNÁ HORA**





Ředitel je od toho, aby udělal místo ostatním učitelům

Když se v Hradci řekne ZUŠ Střezina, jen málokomu okamžitě nenaskočí jeho jméno. Se školou je spjatý už neuvěřitelných 37 let a od roku 1990 stojí v jejím čele. Nyní se Karel Šust rozhodl, že 34. rok ve funkci ředitele největší základní umělecké školy v Česku bude tím posledním. „Už necítím dostatek sil, abych byl ve všech věcech lídrem. Rozhodl jsem se, že bude pro školu lepší, když funkci předám,“ říká v rozhovoru pro Salonky Karel Šust. Jak vzpomíná na své začátky na Střezině a působení v legendární hradecké kapele Lokálka? Co pro školu znamená probíhající rekonstrukce areálu v Luční ulici? O které obory mají dnešní děti největší zájem? A co by poradil budoucímu řediteli? To a mnohem víc prozrazuje ředitelský rekordman Karel Šust.

☞ TOMÁŠ KULHÁNEK

Jak jste se vy jako dítě dostal k hudbě? Chodil jste také na nějakou ZUŠ?

Když jsem byl malý, žádné základní umělecké školy nebyly. Existovaly ale lidové školy umění, podle kterých dodnes někteří starší lidé označují ZUŠky jako lidušky. Já jsem vyrůstal ve Smiřicích v muzikální rodině. Nejdřív jsem chodil do soukromé výuky, a když mi bylo asi deset let, vznikla u nás pobočka hradecké lidušky. Tu jsem poté navštěvoval až do svých 18 let. Pamatuji se, že mě můj otec nutil hrát na piano a já jsem se tomu dost vzpíral a utíkal co nejvíce ke kytarě.

Už v 19 letech jste hru na kytaru začal učit, co vás na tom tak lákalo?

Původně jsem chtěl jít po maturitě studovat na

pedagogickou fakultu, ale kvůli problémům s hlasivkami jsem nedostal potřebné razítko od lékaře. Naštval jsem se, že nesmím učit na škole, a hned po maturitě jsem šel do Adalu, kde dělali kurzy hry na kytaru. A já začal vyučovat. Zpětně viděno to bylo docela odvážné, protože jsem uměl jenom akordy a písničky. Zároveň jsem se rozhodl, že se hru na kytaru chci sám pořádně naučit. Hrál jsem osm hodin denně, poctivě se připravoval a po roce mě přijali na konzervatoř.

Kromě výuky jste se aktivně věnoval folkové a country hudbě. Mezi lety 1986 až 1990 jste byl členem dnes už legendární hradecké kapely Lokálka, která shodou okolností letos slaví 50 let. Jak na to vzpomínáte?

Vzpomínám na to moc rád. Byť to byla estrada, strašně mě to bavilo. V devadesátém roce jsem

musel skončit kvůli tomu, že už to nešlo časově skloubit s ředitelováním. Byl to vlastně i konec mojí aktivní muzikantské kariéry. Ale musím říct, že Lokálka mě baví dodnes. Dokonce i naše škola je tou estrádou trochu poznamenaná.

Vzpomenete si, jak jste se v roce 1987 dostal do ZUŠ Střezina?

Úplně náhodou. Už jsem předtím učil jeden rok na ZUŠ v Hořicích, ale pak mi do toho vstoupila dvouletá vojna. Po návratu se uvolnilo místo na Střezině a pro mě to byl velký posun. Dostal jsem o tři stovky měsíčně víc a ještě k tomu jsem měl placené i prázdniny. Pamatuji se ovšem, že ze začátku jsem bral školu pouze jako takový doplněk k mému hraní. Říkal jsem si tehdy, že kdyby mi tehdejší paní ředitelka zakázala hrát, že školy okamžitě odejdu. Dnes jsem už roky v opačné situaci a chci po kantorech, aby školu měli jako prioritu.

Jak se stalo, že jste se hned po třech letech stal na Střezině ředitelem?

Zase bych řekl, že to byla hra náhod. Bylo to krátce po revoluci a myslím, že mě to potkalo zcela nepřipraveného a ve třiceti letech i sociálně nezralého. V té době ještě nebyl konkurz, ale volba. A za mnou přišli lidé ze Střeziny, ať do toho jdu. Do dneška vlastně netuším, čím jsem je zaujal. Sám jsem se na to vůbec necítil a nevěřil si.

Přesto jste byl zvolen. Dokázal jste si představit, že v pozici ředitele zůstanete tak dlouho?

Mým vzorem byl první ředitel Střeziny Vladimír Kubišta, který školu vedl 29 let. Ačkoliv jsem ho osobně neznal, z vyprávění jsem věděl, že to byl velmi zajímavý člověk. Říkal jsem si hned po nástupu, že když pan Kubišta tady byl 29 let, já bych chtěl ředitelovat 30 let, abych posunul rekord o kousek dál.

Měl jste od začátku nějakou vizi, jak by měla Střezina pod vaším vedením vypadat?

Mám rád, když učitelé nejsou v jakémkoliv kumštu sami. I dnes je běžné, že v některých ZUŠkách mají mimo hudební obory jednoho učitele tance, jednoho výtvarníka, a když už vůbec mají literárně-dramatický obor, mají také jednoho učitele. To mi vždycky vadilo, protože když jste sám, práci nemáte s kým konzultovat. Můžete jít sice jako výtvarník za kytaristou, ale logicky to není ono. Snažil jsem se to tedy u všech oborů

postupně lepit na sebe tak, aby nikdo nebyl sám. A nakonec se to nalezlo až do současné velikosti.

Dnes se o Střezině často píše jako o největší ZUŠce v zemi. Bylo tomu tak i v době, kdy jste na pozici ředitele začínal?

To samozřejmě ne. Ale na tehdejší dobu to byla poměrně velká škola, chodilo do ní asi 1100 dětí. Paní ředitelka, po které jsem funkci přebíral, byla výtvarnice a hradecká Střezina možná i díky tomu měla velmi silný výtvarný obor. Na většině ostatních základních uměleckých škol byly a jsou nehupební obory jen takovou menší přídatkovou záležitostí.

Kolik žáků a na jakých oborech má ZUŠ Střezina v současnosti?

V letošním roce máme 2401 žáků, což je historické maximum. Zároveň máme 108 zaměstnanců, z nichž zhruba 90 jsou učitelé.

O který obor je největší zájem?

Klasicky ve všech ZUŠkách většinou vede hudebka. U nás chodí na hudební obor přes 1000 dětí.

INZERCE



ROZVOZ ZDRAVÝCH SPECIALIT

Vaříme zdravá jídla z čerstvých a kvalitních surovin, která vám zdarma rozvezeme.

Obědy / Polévky / Dezerty / Celodenní menu

www.rozvozsPECIALIT.cz

Na druhém místě je výtvarný obor, který má na Střežině silnou tradici už z minulosti. Aktuálně ho navštěvuje asi 650 dětí. Zbytek se dělí mezi taneční obor a dramaťák.

Musí zájemci o studium na Střežině projít nějakým výběrem?

Do všech oborů se dělají přijímací zkoušky. Máme pevně danou kapacitu, kterou nesmíme překročit. Někdo rozhodl, že je dobře, když bude 20 procent české populace vzděláváno v základních uměleckých školách. V Královéhradeckém kraji ten podíl aktuálně činí 24 procent, takže platí pro ZUŠky stop stav na zvyšování kapacity. Naše oficiální kapacita je 2010 dětí. Zbylých 400 míst máme přes doplňkovou činnost nebo vzdělávání dospělých. Vždycky jsme se snažili děti neodmítat, už léta to ale není možné. Už delší dobu je problém u hudebního oboru a v poslední době jsme na hraně i ve výtvarném oboru. Každý rok děláme seznam náhradníků, a když se v průběhu školního roku uvolní místo, obvoláváme je.

O které hudební nástroje mají děti největší zájem?

Ten zájem je vždy v takových vlnách. V 90. letech byla vlna, kdy všechny děti chtěly hrát na zobcové flétničky. Vzpomínám si, že jsme měli třeba 110 zobcoflétnistů. Teď už je dlouhé roky v módě piano. Kdyby to bylo pouze na rodičích, jsou téměř všichni žáci na klavíru. Někoho pak i přemlouváme na další nástroje, abychom měli třeba kontrabasy, trubky, pozouny a další nástroje, které ti rodiče vůbec neznají. Velká výhoda je, že naše škola může nástroje za symbolickou cenu půjčovat domů. Chceme, aby si děti kupovaly nástroj, až když vyrostou a vědí, že u něj zůstanou.

Na Střežině se nedávno konečně podařilo dokončit první etapu rekonstrukce. V nových prostorech už se učí žáci na výtvarném a tanečním pavilonu. Jak dlouho jste na ten moment čekali?

Prostory pro výuku jsem řešil od prvního dne, kdy jsem v září roku 1990 převzal ředitelskou funkci. Vlastně už pár týdnů předtím jsem se byl společně

ně s bývalou paní ředitelkou podívat na prostory Steinského paláce na Ulrichově náměstí. Byli jsme první uchazeči, ale nedopadlo to. Od té doby jsem prošel snad všechny větší budovy v Hradci od letiště až po Velké náměstí. Velmi blízko jsme jeden čas byli k budově v Dlouhé ulici poblíž Klicperova divadla. V roce 2011 se definitivně rozhodlo, že půjdeme sem do areálu bývalé ZŠ Jih. Já to bral jako poslední možnost, protože představa panelákové školy pro výuku umění mi nešla pod vousy. Ukázalo se ale, že to má i své výhody a díky své velikosti pro nás ten areál není špatný. Prakticky okamžitě se začalo pracovat na projektu přestavby areálu pro potřeby ZUŠ.

Věřil jste celou dobu, že se podaří areál za vašeho ředitelování zrekonstruovat?

Ano, ale občas to nebylo jednoduché. Celý ten proces byl velmi složitý a v jeho průběhu pro nás přišlo i několik zklamání. Největší asi v roce 2018, kdy už se začalo stavět a po pár měsících se to celé zrušilo. Když se původně vyčísly náklady na 180 milionů, působilo to na místní politiky jako červený hadr na býka. Neustále se to odkládalo a dnes rekonstruujeme za minimálně 340 milionů. Jsem ale moc rád, že se to nakonec podařilo a první dva pavilony už máme zrekonstruované.

Práce na Střežině budou pokračovat. Co váš čeká letos a v dalších letech?

Máme už schválenou druhou etapu prací. Začít má letos na jaře a trvat bude tři roky. Zahnuje rekonstrukci a dostavbu pavilonu populární hudby, rekonstrukci pavilonu klasické hudby a přestavbu objektu vstupu a kanceláří a zázemí školy. Následně je v plánu ještě třetí etapa, ve které by se měly zbořit tělocvičny a postavit na jejich místě dva víceúčelové sály. Já mám ve svých vizích a snech ještě čtvrtou etapu. Pro literárně-dramatický obor využíváme ještě budovu Divadla Jesličky v Brandlově ulici, která je v opravdu špatném stavu. Je to budova stará přes 50 let a každý rok tam řešíme několik havárií. Mou vizí je, že bychom tady v areálu Střežiny v Luční ulici na místě nevyužívaných školních pozemků postavili nové Divadlo Jesličky. Díky tomu bychom pak měli všechny obory v jednom areálu. Zatím ale nevím, jestli se to povede někdy prosadit.

Asi neprozradím tajemství, když řeknu, že se blížíte k důchodovému věku. Přemýšlíte o tom, že školu po 34 letech předáte někomu mladšímu?

Dlouho jsem měl vizi, že budu ředitelovat 30 let, překonám pana ředitele Kubištu a v 60 letech půjdu do důchodu. Protože se důchodový věk začal zvyšovat, je z toho nakonec dokonce 34 let. V letošním roce se toho spoustu mění jak z pohledu zákonů, tak například i potřebou více využívat umělou inteligenci. Když jsem v 90. letech získal první počítač, začal jsem ho používat pro Střežinu, strkat tím tu školu a uměl jsem říct učitelům, v čem je to dobré. Teď si představuju, že by měl přijít někdo nový a být napřed třeba v té umělé inteligenci. Vždycky jsem měl takový zvyk, že když jsem chtěl něco po svých učitelích, tak jsem to šel nejdřív dělat sám, abych jim dokázal, že to jde. Od napsání studijního plánu pro dítě se speciálními potřebami až po pořádání plesů. Teď už ale necítím dostatek sil, abych byl ve všech věcech lídrem. Mám pocit, že určitá etapa, kterou jsem tady 34 let budoval, se uzavírá. Dostal jsem od města nabídku, abych i bez konkurzu pokračoval ve funkci ještě další tři roky po dobu rekonstrukce. Potěšilo mě to, ale nakonec jsem se rozhodl, že bude pro školu lepší, když to předám. Aktuálně se tedy připravuje konkurz na nového ředitele. Já už zůstanu pouze jako poradce u té stavby, protože je pravda, že ten projekt znám do posledních cihly a je to tak trochu moje dítě.

Co byste budoucímu řediteli poradil?

Už léta ke mně jezdí na stáže ředitelé jiných škol. Každému z nich říkám, že ředitel je od toho, aby udělal místo ostatním učitelům, nikoliv aby dělal to, co chce on, a aby byl slavný. Já jsem se vždycky chtěl živit muzikou a být slavný. V tom ředitelování ale zjistíte, že není důležité, kolik toho uděláte s pár vlastními žáky vy sám, ale jaké podmínky dokážete udělat všem ostatním učitelům a otevřít jim tak cestu.

Víte už, čemu budete věnovat svůj čas poté, až ve funkci ředitele skončíte?

V Hradci rád pomůžu s věcmi okolo rekonstrukce Střežiny a u nás ve Smiřicích budu na menší úvazek učít na ZUŠce, kterou mám asi 100 metrů od domu. Rozhodně se nebojím, že bych neměl co dělat, protože doma mám ještě farmu plnou zvířat. Rád bych se taky konečně dostal na ryby. Už jsem asi 50 let u rybářů, ale posledních 30 let jsem na rybách nebyl. Přitom si každý rok kupuju povolenku s tím, že letos už to určitě vyjde. Takže v červenci předám školu a nejspozději v srpnu konečně půjdu na ryby. ■

INZERCE

HANDA GOTE RESEARCH & DEVELOPMENT

BURGÁN

**PINGLS ANEB
HOT CAFÉ REVUE**
LINDO, HOP!
A ORIGINÁLNÍ
PRAŽSKÝ SYNKOPICKÝ
ORCHESTR

čtvrtek 22. 2. / UFFO / 19:00

Postavy inscenace jsou obyčejní lidé generace X, připomínají v jistém smyslu slavnou fiktivní rodinu Homolkových.

úterý 5. 3. / UFFO / 19:00

Hudebně-taneční groteska, v druhé části navazuje koncert a stylová tančírna.

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 14. díl

Přestože jsem si prošel jako mladý kluk érou bigbítovou a byla to nádherná doba, už v těchto letech jsem začal vnímat jazzovou a swingovou muziku, která se mi už tenkrát moc líbila a drží mě dodnes.

Ten největší vliv na mě ale měla doba, kdy jsme chodili tančovat na Střelák na čaje. Vždy před začátkem tam hrála malá parta skvělých muzikantů kolem Mirka Mužíka, třicet minut těch nejlepších skladeb světového klasického jazzu. To ovlivnilo mé vnímání této skvělé muziky do budoucích let. Dodnes mě ale mrzí, že jsem se nikdy naučil hrát na žádný nástroj. Mezi hradečkými a hlavně jazzovými muzikanty mám hodně přátel, ale když potom chodím na jejich koncerty, mohu jenom tiše závidět, co nám tam ti kluci předvádějí.

Vždyť muzikanti v čele s Jirkou Pavlíkem, Radkem Škeříkem, Petrem Vinklářem, Radkem Círmanem, Tomášem Antonínem Muchou a dalšími, to jsou všechno muzikanti par excellence, kteří začínali v hudebních školách a postupně se potom zabydlovali v hradečských tanečních kapelách. Byly to tenkrát hlavní orchestry Mirka Mužíka, Jiřího Hasala a JH Big Bandu Jiřího Hasala.

V roce 1983 vznikl pod hlavičkou Domu odborů zásluhou kapelníka

Mirka Mužíka velký Big Band a jeho první koncert se uskutečnil v prosinci téhož roku v Estrádní síni. Později potom přešli tito pánové do velkého sálu na Střelnici. Byla to kapela, která byla složena z hradečských muzikantů z různých kapel a koncertovalo se vždy pravidelně, jednou až dvakrát do roka. V počátcích zde začínali hrát např. jenom namátkou saxofonisté Mírek Mužík, Mírek Pacholíček, Ota Štantejský, Jiří Beneš, Josef Fröhlich, Ladislav Hruš, trumpetisté Jiří Svoboda a Antonín Svoboda, na trombonu hráli Jaroslav Krejcar, Stanislav Novotný, Václav Vejs, klavírista Jan Freiburg, kytarista Jan Kvapil a další. Za tu dobu se tam vystřídala spousta kvalitních hradečských muzikantů.

Tyto swingové koncerty byly vždy hodně navštěvované a pravidelní posluchači a milovníci tohoto žánru se pokaždé těšili na skladby předních světových kapel, jako byly kapely Counta Basieho, Duke Ellingtona nebo Glenn Miller Orchestra, v podání hradečského Big Bandu.

Dlouhá léta se všechny tyto koncerty odehrávaly na Střeláku pod vedením kapelníka Mirka Mužíka. Začátky jejich koncertování však byly krušné, protože aranžmá a různé další věci, které jsou potřebné pro chod tak velké kapely, se někdy sháněly velice složitě. Vše se však vždy vyřešilo



Zleva Jirka Pavlík, autor Slávka Trávníčka a Ota Štantejský

a tato swingová kapela stále více dokazovala, že jí to hraje, a příznivců swingové muziky neustále přibývalo. Vždyť velký sál byl při jejich koncertech vždy plně obsazený. Když v pozdějších letech začal fungovat moderní Aldis, přešel tento Big Band právě tam.

Za dobu existence této kapely se zde vystřídali tři kapelníci. Byl to již zmíněný Mírek Mužík, který měl největší zásluhu na založení Big Bandu v Hradci Králové. Za jeho vedení se po celou dobu hrál klasický swingový repertoár bez zpěváků. Když potom tento známý hradečský kapelník zemřel, převzal po něm kapelu jeho letitý kolega, vynikající klarinetista a saxofonista Jiří Beneš, který ale začal dávat tomuto tělesu trochu jiný směr. Přesto tato kapela díky stále skvělým muzikantům šlapala na výbornou.

Jiří Beneš po nějakém čase jako kapelník v Big Bandu skončil a jeho roli převzal další výborný muzikant, hráč na klávesové nástroje a saxofonista této kapely Jiří Pavlík. Pro Big Band znamenal příchod mladého a ambiciózního muzikanta ohromný přínos, protože tento nový kapelník trochu opustil takový ten starší tradiční swing, a tak začala éra svižnější a trochu modernější swingové muzi-

ky. Změnilo se tím pádem i aranžmá většiny skladeb a jejich koncerty začaly mít nádech téměř profesionálního hraní.

Dnes se tato kapela jmenuje Big Band Jiřího Pavlíka a získala si v našem městě velkou popularitu i mezi mladými posluchači. To svědčí o dobré práci všech muzikantů, ale hlavně kapelníka Jiřího Pavlíka. Stala se z něho hradečská hudební ikona, a tak jako v minulých letech mělo město Liberec svého „Krále severu“, ex-Hradečáka Ladislava Bareše, Jiří Pavlík pomalu, ale jistě postupuje v jeho šlépějích.

Jen tak pro zajímavost, trumpetista Ladislav Bareš se narodil 22. dubna 1918 na Novém Hradci Králové a již od svých 23 let hrál v letech 1941–43 v Brně v Orchestru Gustava Broma. V roce 1945 založil v Hradci Králové taneční orchestr swingového typu Alfa Club. V dalším roce 1946 se v rámci osidlování pohraničí usadil v Liberci a byl to právě on, kdo tam za krátkou dobu sestavil svůj orchestr, který pod jeho vedením hrál až do roku 1995. Tato kapela patřila v Československu ve své době k těm nejlepším, hned vedle kapel Gustava Broma, Karla Vlacha a dalších zvukných orchestrů. Největší slávy si ale užívala na Libereckých výstavních trzích, kde spolu s touto kapelou účinkovali naši v té době přední zpěváci a zpěvačky. Jezdili sem Waldemar Matuška, Karel Gott, Milan Chladil, Eva Pilarová a další. Pan Ladislav Bareš zemřel v Liberci 1. července roku 2000.

V Hradci Králové jsme také měli spoustu let i jazzový klub. Ale...

Tento klub se nacházel na starém městě a právě tam jsme tak rádi léta chodili do jazzového klubu Satchmo. Ze začátku hlavně na hradečské jazzové kapely, později tam začali jezdit muzikanti z dalších měst, a dokonce i ze zahraničí. Velkou zásluhu na tom, že tento klub dlouhé roky existoval jak pro jazzové hráče, tak i pro hradečské příznivce této nádherné muziky, měli manželé Jirka a Pavlína Ponikelští, kteří zde oba působili jako šéfové tohoto jazzového klubu. Strí-



BIG BAND Jiřího Pavlíka, rok 2023

daly se tam kapely jako např. Art Jazz Band Josefa Strnada, Puzzle Jazz Jiřího Pavlíka, Zelená sedma, Nadoraz, kapela n 'Chat Dolphin Jiřího Beneše, RH-faktor Romana Halvy, Jazz Police a některé další. Z těch známých jazzmanů jsme tam chodili poslouchat muzikanty, jako byli trumpetisté Radek Círman a Víťa Novák, saxofonisté Mírek Pacholíček, Ota Štantejský a Petr Vinklář, klávesové nástroje hráli Jirka Pavlík, Radek Škeřka a Karel Sperat, na trombonu Josef a Hynek Strnadové, basisté Martin Hájek a Roman Halva, bubeníci Jiří Haken, Rosťa Stárek, Zdeněk Kavan, Roland Stolz a zpěváci Míra Peš, Víťa Novák, Jana Svobodová, Alena Drtinová a Zuzana Grohová. Každá kapela měla příznivce, kteří si tam vždy udělali hezkou a přátelskou atmosféru.

Chodili tam také bývalí muzikanti, dále různé party lidí, kteří chtěli slyšet živou jazzovou muziku, a hlavně fajnšmekři tohoto žánru, jako třeba přední hradečský jazzový znalec Olda Žaloudek, bývalý trombonista Jaroslav Krejcar, fotograf a muzikant Josef Krejsa, karikaturista Stanislav Rejchrt, lékař a básník Jindřich Tošner, hradečský spisovatel Jiří Polák a další a další, kteří mají tento žánr v oblíbě. Pravidelními hosty, když zrovna nehráli, byli i hradečské legendy klarinetista a saxofonista Ota Štantejský a jeho největší kamarád, bubeník Ro-

land Stolz. Bohužel Ota i Roland již mezi námi nejsou.

Dobrou duší tohoto jazzového klubu se stal fotograf Patrick Marek, který získal před několika lety v New Yorku cenu jazzového Oskara za nejlepšího jazzového fotografa na světě. Z Patricka se stala postupně hradečská jazzová jednička mezi fotografy, a to nejenom u nás v Hradci Králové. Další viditelnou stopu v Satchmu zanechal i amatérský kameraman Jiří Horák, který tam natočil spoustu kvalitní muziky pro většinu kapel, které zde po celou dobu hrály. Právě proto se stal neoddelitelnou součástí tohoto jazzového klubu a časem se vypracoval na kvalitního odborníka v tomto oboru.

Měli jsme jazzový klub, muzikanti měli kde hrát, takže pro všechny příznivce jazzu velká spokojenost. Bohužel se s příchodem covidu tento podnik uzavřel, začal platit zákaz pořádání hudebních akcí, a Jirka s Pavlínou proto museli z finančních důvodů tuto oblíbenou restauraci zavřít. Už to trvá dlouho a jazzové Satchmo v Hradci Králové už všem, kteří tam tak rádi chodili, určitě chybí. Protože jsem za dobu fungování jazzového Satchma nafotil spoustu fotek, dovoluji si Vás s nimi seznámit. ■

Slávek Trávníček



BIG BAND Mirka Mužíka, rok 1986



Art Jazz Band, rok 2014

Jídlo miluji, je pro mě životní styl

Ke kuchařskému řemeslu díky dědovi přičichl už v dětství a stalo se mu životní cestou. Dnes je Lukáš Ende z Hradce Králové velmi úspěšným kuchařem, který má na kontě medaile z kulinářských olympiád, může se také pochlubit prestižním oceněním Kříž svatého Vavřince a nyní stojí před další velkou výzvou. Rád by 6. února získal zlatou medaili na kuchařské olympiádě v německém Stuttgartu. Jeho dalším metou je dobře připravit kuchařskou show Gastro Hradec, která se uskuteční 18. dubna v nové fotbalové aréně Pod Lízátky v Malšovicích.

☞ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Lukáši, blíží se ve vašem oboru klíčová událost, kterou je kuchařská olympiáda v německém Stuttgartu. Z těch předchozích v Erfurtu už máte dvě stříbrné a dvě bronzové medaile. Předpokládám, že byste tentokrát rád získal zlato. Jak vidíte své šance?

Je těžké říci, jaké mám šance. Je to tak trochu jako v krasobruslení, kdy člověk neví, zda jeho vystoupení porotu zaujme. Já ale doufám, že to, co předložím, se líbit bude. Mám připravené něco nového, a pokud uspějí, budu samozřejmě spokojený.

Co olympiáda obnáší a jaká je tam konkurence?

Konkurence je obrovská, na olympiádu se sjíždějí kuchaři z celého světa. Na tu zatím poslední, které jsem se zúčastnil, z dvaapadesáti států přijelo šest tisíc kuchařů rozdělených do mnoha kategorií. Já konkrétně soutěžím v kategorii culinary arts, což je kulinářské umění zahrnující studenou kuchyni a pětichodové menu pro jednu osobu.

Jak jste se připravoval? Už víte, s čím vyrukujete?

Olympiáda se koná jednou za čtyři roky. Moje příprava probíhá na menších soutěžích, na které pravidelně jezdím. Vyzkouším si na nich, jakou odezvu má to, co vytvořím. I na menších soutěžích bývají komisari z olympiády, takže mám zpětnou



vazbu, na co bych si měl dát pozor, co bych měl změnit, prostě stačí naslouchat. Na olympiádě ve Stuttgartu bych chtěl uspět hlavně pětichodovým menu, každý z chodů jsem už vyzkoušel na jiné soutěži. Připravím například plněné humří klepítko doplněné salátkem a trubičkou z jemného jarního těsta plněnou rajčatovou salsou.

Co na této velké akci rozhoduje o úspěchu?

Důležitá je příprava. Pokrm je třeba přivést do takového stadia, abych s ním byl sám spokojený, což já nejsem skoro nikdy. Když se mi ale tak na osmdesát procent zamlouvá a s dobrou odezvou se to setkalo při jiných soutěžích, ta šance na úspěch tam přece jenom je.

Zvedly vám medaile kuchařské sebevědomí a je to pro vás i závazek?

Samozřejmě mě to vždycky potěší, i když se o ně tvrdí, že se mi sebevědomí moc zvedat nemusí, protože ho mám dost. Určitě je to závazek, abych dál propagoval českou kuchyni ve světě.

Nemůžeme pominout váš další velký úspěch. Jste totiž držitelem Kříže svatého Vavřince, což je patron nejen kuchařů. Kdo ho uděluje a co jste musel udělat, abyste ho získal?

Kříž uděluje Asociace kuchařů a cukrářů České republiky a jeho držitel musí být jejím dlouholetým a aktivním členem. Mám také certifikaci komisaře a dělám předsedu hodnotících komisí na soutěžích, jako je například velká a tradiční soutěž Gastro Hradec. Kromě toho jako mistr odborného výcviku a šéfkuchař školní jídelny učím na Vyšší odborné škole, Střední odborné škole, Základní škole a Materské škole Štefánikova v Hradci Králové, kde se specializujeme na neslyšící studenty v oboru kuchař. Se studenty jezdíme také po soutěžích. To vše, myslím, byla dostatečná kvalifikace, abych získal Kříž svatého Vavřince.

Jsou studenti na soutěžích úspěšní?

Někteří studenti jsou velmi šikovní. Ve škole učím skoro dvacet let a za tu dobu jsme už získali sedmdesát medailí, což považuji za velký úspěch a také je to ocenění naší práce právě se studenty.

Vraťme se na chvíli zpět do vašich začátků. Co vás k tomuto řemeslu přivedlo? Trávíte jste už v dětství svůj čas v kuchyni u plotny?

Všude říkám, že to bylo natruc rodičům, kteří si mysleli, že budu někde jako programátor sedět u počítače. To ale pro mě nebylo. Můj děda měl naštěstí pro mé sklony pochopení, protože byl gurmán, rád vařil a s ním jsem se motal po kuchyni. Velice mi fandil, když jsem si vybral kuchařský obor. Díky němu jsem se stal kuchařem.

Kde jste postupně sbíral zkušenosti?

Vyučil jsem se kuchařem v Hradci Králové. Na učilišti jsem se potkal s kuchařem panem Burdou, který s kolegou Příbylem jezdil po soutěžích a byli velmi úspěšní. Pak došlo ke kuriózní situaci, která na moji další cestu měla zásadní vliv. V učilišti jsem byl přistižen na záchodě, když jsem tam kouřil. Bylo mi oznámeno, že buď budu podmíněčně vyloučen ze školy, nebo pojedu na soutěž. Rozhodl jsem se pro soutěž a udělal dobře, protože jsem soutěživý typ. Tím jsem se dostal k lepší kuchařině, což určilo moji cestu, a poté jsem se stal členem juniorského národního týmu. S panem Burdou jsem projel evropských soutěží, z nichž mám dnes doma na půdě padesát medailí.

Už tady byla zmíněna každoroční kuchařská přehlídka Gastro Hradec. Příští ročník se uskuteční 18. dubna. Kde se bude konat, co bude její součástí a na co se mohou návštěvníci těšit?

Soutěž s kolegou Martinem Francem postupně

přebíráme od paní Heleny Urbanové. Chceme ji udělat v novém kabátu a v jiných prostorách. Původně se konala v Aldisu, letos se poprvé uskuteční v nové fotbalové aréně Pod Lízátky v Malšovicích. Jsou tam zbrusu nové prostory, které by se měly otevřít veřejnosti. Velká kuchařská show se odehraje v kongresových sálech arény. Novinkou pro letošek bude vaření kuchařů i cukrářů. Hlavně bychom z této akce chtěli udělat oslavu jídla, a to i okolo stadionu.

Máte nějaký kuchařský vzor?

Nemůžu říci, že bych měl nějaký konkrétní vzor, spíše sleduji světové kuchaře i trendy v tomto oboru a nechávám se tím inspirovat. Samozřejmě občas nějaký recept převezmu, ale upravím si ho k obrazu svému, aby to chutnalo i nám Evropanům, třeba asijskou kuchyni, kterou mám rád. Dnes už je to o tom, že si kuchaři své recepty navzájem sdílejí. Vzpomínám si, že ještě před covidem přijel na soutěž do Havlíčkova Brodu francouzský kuchař Philippe Mille, držitel dvou michelinských hvězd, a zjistili jsme, že máme hodně podobné chutě, že bychom mohli spolupracovat. Tenkrát ke spolupráci bohužel kvůli covidové pandemii nedošlo.

Co je vaší kulinářskou specialitou, na kterou jste náležitě hrdý?

Všeobecně mám rád českou kuchyni, rád si s ní hraji, protože ji myslím, že má velký potenciál. Vezmu třeba klasický recept a udělám ho moderně. Dobře připravená husa s knedlíkem a zelím v nějaké moderní podobě je pro mě základ.





Co rád jíte vy?

Už zmíněnou českou klasiku husičku, knedlíček, zeličko. Mám také rád španělské ptáčky, ty fakt můžu. Rád ochutnávám i nové věci, mám v tomto směru poměrně široké spektrum a buď mi to chutná, nebo ne.

Musím se zeptat, co říkáte na klasické české jídlo smažený sýr, hranolky a tatarka?

Když si to chce někdo dát a chutná mu to, ať si to klidně dá. Já to ale bytostně nesnáším. Je to jedno z jídel, které si nikdy neobjednám.

Jak se česká gastronomie za ta léta, co se jí věnujete, proměnila? Bylo to k lepšímu, nebo má stále ještě rezervy?

Gastronomii se věnuji pětadvacet let. Za tu dobu se hodně proměnila a posouvá se dobrým směrem. Už málokterá restaurace nabízí nekonečný jídelní lístek, kde kvantita jasně vítězí nad kvalitou. Spousta restaurací se našťastí změnila k lepšímu a vsadila v kuchařském umění právě na kvalitu. Já osobně miluji Litomyšl, kde se to v restauracích ubírá skvělým směrem. Jezdím tam léta do hodnotící komise na Gastronomické slavnosti Magdaleny Dobromily Rettigové. Je to tam velmi příjemné a vždy jsem se tam dobře najedl. Rezervy v tomto oboru samozřejmě stále jsou, ale ty jsou v každém odvětví lidské činnosti.



Když jdete jíst do restaurací, máte profesionální deformaci a jídlo, které si objednáte, pro sebe sám hodnotíte?

Deformovaný jsem hlavně ze soutěží, protože nejen sám soutěžím, ale jsem také hodnotícím komisařem. Takže je jasné, že mě ta profesionální deformace při návštěvě restaurace neopouští. Kromě toho, když se tam sejde rodina, všichni se mě ptají,

co na ta jídla říkám. Už mám prostě takovou nálepku. Když se ale v hospodě dobře vaří, tak se i já dobře najím.

Takovou kuchařskou, v médiích řádně „provařenou“ ikonou je kuchař Zdeněk Pohlreich. Sledoval jste jeho pořad Ano, šéfe!? Jak na vás zapůsobil?

Pana Pohlreicha uznávám jako kuchaře, který své řemeslo opravdu umí, ale podle mě je tento pořad spíše velkou show. Nemyslím si, že by to pro mě bylo přínosem.

Jak se člověk stane dobrým kuchařem?

Určitě musí mít kladný vztah k jídlu. Já jídlo miluji, je pro mě životní styl. Kuchařskému řemeslu je třeba věnovat spoustu času a stále co nejvíce vařit. Důležitými faktory jsou také kreativita, představitost a tvořivost, které vedou k tomu, že naservírované jídlo dobře vypadá. Říká se o mně, že docela pěkně maluji, což někdy využívám. Když se mi něco líbí, nakreslím si to a pak to použiji v praxi. Ne nadarmo se říká, že se jí očima. Ten první dojem je hodně důležitý, ale jídlo nesmí chuťově zklamat.

Kam by se měla podle vás gastronomie ubírat v budoucnosti?

Hlavně by se měla udržet kvalita a lidé by si měli uvědomit, že není důležitá kvantita, jak to občas vidíme v některých restauracích.

Čeho byste chtěl ve svém oboru dosáhnout?

Tam, kde jsem teď, jsem rád. Do budoucna ale nevylučuji, že bych se vydal cestou degustačních meníček pro maximálně dvacet lidí, abych se tomu mohl naplno věnovat a otevřít si webové stránky, kde budou zveřejňovány rady, videorecepty i termíny ochutnávkových menu, které by byly například skloubené s dobrými moravskými víny. Prostě se bavit jídlem, abych z toho měl radost já i ostatní. ■



Stezka
korunami
stromů
Krkonose



MAGICKÉ VEČERNÍ DOBRODRUŽSTVÍ NA STEZCE

Prodloužená otevírací doba Stezky
a restaurace V korunách do 20:30!

Každý den od 3.2. do 17.3.

www.stezkkrkonose.cz





Chceme lidem zpřístupňovat kulturu a umění

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: DAVID TANEČEK, MARTIN VESELÝ

Jednou z důležitých institucí města Hradec Králové je nepochybně Centrum uměleckých aktivit podporující tvorbu a vzdělávání neprofesionálních umělců. Kromě toho se organizačně podílí na množství rozmanitých kulturních akcí, pořádá kurzy, semináře a zabývá se dalšími aktivitami rozšiřujícími kulturní povědomí nejen ve městě samotném, ale i v celém Královéhradeckém kraji. „Propojujeme umělce a instituce, působíme v mnoha oborech také konzultačně i metodicky. Řada našich zaměstnanců jsou totiž výkonnými umělci,“ prozradila v rozhovoru pro Salonky ředitelka centra Martina Erbová.

Ředitelkou Centra uměleckých aktivit Hradec Králové jsi už šest let. Vzpomínáš si, s čím jsi šla do této funkce?

Dávno předtím, než se tak stalo, jsem už od svých čtrnácti let znala tehdejší Středisko amatérské kultury Impuls jako účastnice recitačních soutěží a s divadelním souborem také rozmanitých předhlídek. Když bylo vypsáno výběrové řízení na ředitele této instituce, přihlásila jsem se. Cítila jsem potenciál a zároveň jsem měla pocit, že by mělo centrum více žít, zaměřit se na nové věci a hlavně se otevřít veřejnosti. Právě s tím jsem do toho šla a byla vybrána na pozici ředitelky na dobu šesti let. Tento post jsem loni obhájila na dalších šest roků.

Co je jeho hlavním smyslem a posláním?

Myslím si, že jsme pomocnou rukou začínajícím neprofesionálním umělcům, které podněcujeme k tvorbě a podporujeme vzájemnou výměnu jejich zkušeností. Pořádáme pro ně různě zaměřené jednorázové i dlouhodobé kurzy, například výtvarné pro začátečníky i pokročilé, které jsou velmi oblíbené.

Jaké jsou vaše další aktivity?

V celokrajské působnosti se zaměřujeme na divadelní, recitační a taneční předhlídky. Tyto aktivity koordinujeme s Národním informačním a poradenským střediskem pro kulturu. Propojujeme umělce

a instituce, působíme v mnoha oborech konzultačně i metodicky. Řada našich zaměstnanců jsou totiž výkonnými umělci, kteří umí poradit, jak připravit výstavu, napsat scénář nebo zprostředkují kontakt s lektory. Nabízíme prostory, zázemí a technické vybavení pro fotografickou a audiovizuální tvorbu, máme velmi dobře technicky vybavené fotografické i filmové studio. Jsme zkrátka taková produkční jednotka podporující umělecké aktivity v oblasti scénických oborů, fotografie, výtvarného umění, literatury či audiovizuální tvorby. Pořádáme rovněž odborné semináře s uznávanými lektory a silnými uměleckými osobnostmi.

Každoročně v červnu také pořádáte Dny otevřených ateliérů.

Ano, tato akce, která letos vstoupí do 12. ročníku, je pro výtvarníky a příznivce výtvarného umění v kraji takovou vlnkovou lodí. Zájemci navštěvují ateliéry umělců, seznamují se osobně s autory a jejich tvorbou. Letošní novinkou bude, že tuto událost zahájíme už v pátek 14. června vernisáží v Luxfer Open Space – prostoru pro současné umění v České Skalici.

V Hradci Králové rovněž rok co rok organizujete událost Zažít město jinak. Jak ho mohou její návštěvníci zažít jinak?

Tato událost je mojí srdeční záležitostí, protože jsem vždycky ráda pořádala akce ve veřejném prostoru. V Hradci totiž chybí nezávislé kulturní centrum s možností divadel či koncertů menšinových žánrů a tato nouze nás vyhnala do ulic. Už před zhruba deseti lety, v době, kdy jsem byla součástí hradecké neziskové kulturní organizace kontrapunkt, jsem se podílela na projektu Zaber Hradec!, kdy jsme na veřejných prostranstvích pořádali susedská setkání spojená s pikniky, besedami, otevřenými dílnami, blešími trhy či divadly. Poté jsme se přidali k výzvě Zažít město jinak, což je zářijový projekt pražského spolku AutoMat. Když jsem nastoupila do Centra uměleckých aktivit, chtěla jsem v této činnosti pokračovat a k tomu jsme začali využívat Tomkovu a Klicperovu ulici. Každým rokem se k projektu připojujeme, nyní už v koordinaci s Klicperovým divadlem, Divadlem Drak, Divou bábou a také Filharmonii Hradec Králové připravujeme program, aby se do něj mohli lidé různými formami aktivně zapojit.

To ale určitě není všechno.

Určitě není. V listopadu organizujeme vlastní

filmový festival Cinema open zaměřený na nekomerční a autorskou tvorbu. Zaměřujeme se na mladé filmaře ať už v soutěži STUDOKO, nebo aktuálně v kurzu Staň se reportérem, kde se mohou mladí lidé přiučit filmařskému řemeslu. Ve spolupráci s Volným sdružením východočeských divadelníků organizujeme regionální divadelní přehlídky. Nejbližší, Divadelní festival v Červeném Kostelci, se bude konat ve dnech 15. až 18. února. V březnu a dubnu se v Hradci Králové uskuteční přehlídka studentské a autorské tvorby Audimafor a Divadelní setkání zaměřené na loutkové a dětské divadlo. Letošní novinkou bude přesun přehlídky venkovského divadla, která se uskuteční 7. až 9. června, z Miletína do Police nad Metují.

Jedním z vašich důležitých cílů je podpora vzdělávání. Co zahrnuje?

Snazíme se v tomto směru pokrýt obory, jako jsou divadlo, fotografie, film a výtvarné umění. Již druhým rokem provozujeme Hradeckou divadelní konzervatoř, která pod vedením profesionálních lektorů systematicky vzdělává amatérské divadelní herce, režiséry i zájemce o divadelní kumšt. Spolupracujeme při tom s Alešem Bergmanem a Lukášem Riegerem z brněnské JAMU. Kolega také nechal u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky akreditovat dva programy zahrnující práci s textem a hlasem určené například pro pedagogické pracovníky. V letošním roce v rámci Národního plánu obnovy pokračujeme v kreativním učení, připravují se pilotní projekty umělců s dětmi ve škole ve spolupráci s pedagogy ve dvanácti třídách šesti základních škol v kraji. V květnu se ještě pro dospělé odehraje kreativní festival KreatFest v Hradci Králové. Kromě toho byla loni v listopadu otevřena lektorská konzervatoř pro umělce, kteří chtějí začít učit a předávat dál své zkušenosti.

Která velká je váš tým a co mají jednotliví členové na starosti?

V současné době máme desetičlenný tým. Kromě mě jako ředitelky jsou tady kolegyně, kteří se zabývají divadlem, fotografií, filmem, technikou, uměleckým vzděláváním, PR a komunikací, dále dvě kolegyně kreativním učení a poté provozní centra.

Pokud vím, původně se centrum jmenovalo Impuls. Mohla bys čtenářům vysvětlit, proč z názvu zmizelo?

Naše vize být impulsem pro vaši tvorbu stále



zůstává, nicméně názvu Impuls, i když byl hodně trefný, jsme se vzdali. Důvod byl jediný. Veřejnost si nás pletla se stejnojmenným Rádiem Impuls, což bylo pro nás poměrně nepříjemné. Obraceli se na nás třeba posluchači, kteří chtěli nechat zahrát píseň na přání nebo, že znají odpověď na soutěžní otázku. Místy to tedy bylo dost kuriózní. Z názvu tedy Impuls zmizel a vzniklo Centrum uměleckých aktivit, příspěvková organizace.

Čím je centrum přínosné pro Hradec Králové a jeho obyvatele?

Hlavně tím, že v lidech podporuje a rozvíjí vědomí směřující k umění a pomáhá jim ho pochopit v širších souvislostech. Může v nich také probudit tvořivost a vlastní sebevyjádření. To je myslím důležité, protože tvořit může každý bez ohledu na umělecké schopnosti. Věřím, že tyto třeba i objevené schopnosti člověka nejen kultivují, ale mohou se prolnout s občanským i celospolečenským životem. Jsme tu pro ty, kteří na sobě chtějí pracovat, chceme lidem zpřístupňovat kulturu a umění.

Mohla bys představit nějakou žhavou novinku, kterou připravujete?

Od února chceme zprovoznit open studio, kam budou jednou za měsíc moci přijít zájemci do otevřeného fotografického ateliéru. Tam se jim při společné tvorbě budou věnovat kolegové, aby si osahali naše studio, vše, co umožňuje, a zjistili další technické možnosti.

Kam by se mělo Centrum uměleckých aktivit v budoucnosti ubírat?

Po šesti letech, co jsem ve funkci ředitelky, je centrum tam, kam jsem ho chtěla posunout. Se současným týmem, programy a projekty, které máme, bych to chtěla nejen udržet, ale i nějakým způsobem ještě posunout kupředu, spolupracovat s obdobnými organizacemi v zahraničí. Velkou příležitost vidíme v tom, co se započalo a v čem jsme se velmi angažovali. Byly to strategie kultury Královéhradeckého kraje a přihláška kandidatury Broumova jako evropského města kultury pro rok 2028. Velký potenciál vidíme i v kreativním učení a vzdělávání. Myslíme také na úředníky. Je mi blízký trochu nevšední koncept Kreativní byrokracie, která se snaží propojovat úředníky, politiky a občany (aktivními lidmi) kreativci, aby nacházeli společnou řeč a vzájemně pracovali na aktivitách, které by zlepšovaly místo, kde žijeme.

Je podle tebe Hradec kulturním a v tomto směru živým městem, nebo má rezervy? Co by sis přála změnit?

Miluju tuhle otázku. Rezervy má, vždy je co zlepšovat, to víme všichni. Považuji za velmi důležité, že se podařilo propojit kulturní strategie města a kraje, což jsou takové návody, kuchařky, co dělat, aby se stav v kultuře zlepšil. V Hradci máme spoustu šikovných a kreativních lidí, a to jak v institucích, tak v nezřizované kultuře. Aby se ale ještě více vytěžil jejich/náš potenciál, za zcela zásadní vnímám, že je potřeba, aby vzniklo místo, kde se budeme potkávat, propojovat a budou tak vznikat nové projekty a partnerství. Chybí tu nejen kreativní centrum, ale také multižánrový klub s pěstovanou dramaturgií. To je velké minus téměř stotisícové metropole. Věřím, že příležitost k tomu ukázat, co v Hradci dřímá, bude v rámci chystaných oslav 800. výročí města v příštím roce, do kterého se bude možné zapojit.

Jaká kulturní oblast je Martině Erbové nejbližší a proč?

Já se považuji za divadelního tvora. Ve 14 letech jsem začala chodit na literárně-dramatický obor do Jesliček v hradecké Základní umělecké škole Na Střezině. Musím říci, že mi ono setkání velmi pomohlo v rozvoji osobnosti, byla to jistá forma terapie, ale i v hledání mého profesního směru. Stala se tak ze mě produkční se zálibou v propojování lidí.

Máš přání do nového roku, jehož splnění by ti udělalo radost?

Aby si k nám lidé našli ještě jednodušší cestu a nebáli se vyzkoušet nové a kreativní věci. ■



Únorový recept na prohrátí celého těla:

Rychle zavolejte do naší tiskárny a zadejte zakázku.

(Postup opakujte, dokud Vám nebude hezky teplo.)



www.pratr.cz



**STAVBYVEDOUČÍ
ROZPOČTÁŘ
DĚLNÍK**

VELKAPARTA.CZ